

ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΔΕΚΤΑΙ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΟΛΦΕΤΑΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡ. 10.

ΔΑΔΟΔΑΠΗΣ ΦΡ. 10.

Ο Γράννης κι' ο Μαρής, μιλούνε κι' άπορευς.

Α. — Τά ξέρεις; Άκατάσχετος ο λαϊκός ο χειμαρρος, κι' ο Μίμης ο μικρούτσικος πάει νά γένη Μίμαρος Σβορώναρς, Λουκάταρς και μούργος Μουφερράταρς, γραμμή καρδοναρούμπαρς και Βιηεράταρς. Λουκάταρς Σουλτάναρς κι' Αντώναρς καρβούναρς, Ξεσπάθωσε κι' ο Γράνναρς ο φοβερός Δεστούναρς, και μετ' αυτού νά μάθης Ξεσπάθωσαν κι' οι άδελφοί Νικόλαος και Στάθης.

Λουκάταρς, Αντώναρς και του Μεχμέτ ή φέσα νά μή φοβήται κι' έχουμε μαζί μας και τόν Μπλέσσα κι' έδόξασα τόν κύσανο κι' είπ' άς πεθάνω τώρα, π' ο Μπλέσσας με τόν Καμπανό γλυκοφιλιώνται φόρα. Λουκάταρς, Αντώναρς, λέγε και μήν τά χάνης μ' έμας ή Κάτου Λειβαθώ, μ' έμας κι' ο Θεοφάνης.

Κουκουπι δε γλυτρώνει, τούς φάγαμ' έντελώς, μ' έμας είναι κι' οι Πρόνοι κι' ο Κρούγερ ο Τραυλός. Η Μέκα μας γενναίως εις νίκηη προχωρεί, κι' ο δήμαρχος ματαίως τó φέσι της βαρεί.

Ο λαϊκός ο χειμαρρος τά πάντα θά σαρώση, και Μουφερραταρούμπαρς δρυμύς θά ξετριπώση. Έμεις δε θέλουμ' ύπουργούς νάχουν Ευρώπης τρόπο, θέλουμ' ανθρώπους σαν έμας που νά πονούν τόν τόπο. Θελουμ' ανθρώπους νά γρικούν τó καθε μοιρολόι κι' όχι αύτους που τούς μιλείς και βγάνουν τó φάλδι. Θελούμε χέρι, άρρωγην στον τόπο μας νά δώκη σ' ώρες που κηνυγιώμαστε από τó Θεοτόκη, κι' όχι μεδέριτους ύπουργούς προθύμους νά ψηφάνε, ακόμα και τά σπήτγια μας στην Κέρκυρα νά πάνε.

Άλάργα. μαρέ Γράννη μου, χίλις φορές αλάργα από Ρουμάνου άπονιά, που θέλει κι' ή Κεφαλλονιά νά γένη σαν τή Πάργα, κι' αυτός νά μείνη μόνος του νά μάς όρίζει όλους, όπως τούς σκλάβους ο Χαμίτ κι' ο Τσάρος τούς χαχόλους.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΕΩΦΟΡΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΕΩΦΟΡΟΥ ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

ΑΙ 5441 φ2 0023

καὶ γενικὸς τσεκούραρος
κατὰ τοῦ Θεοτόκη.
Ἦρθ' ὁ Ἀντώνης γάταρος
τοὺς ποντικούς νὰ πνίξη,
κι' ἰδοὺ κι' ὁ Βινιεράταρος
τὴ φτώχεια νὰ βαστήξῃ.
Τῆς νίκης ὑποφαίνεται
ἡ ἔνδοξος ἡμέρα
καὶ Μομφερράτος γένεται
ὁ κόσμος πέρα, πέρα.

Γ. — Μὴ μοῦ τὰ λὲς, μὴ μοῦ τὰ λὲς
κι' εἶναι τρανὸ τὸ πάλεμα·
ἄσε μου τίς ὑπερβολές,
νὰ μὴ μᾶς βγοῦν ἀνάλαιμα.

Ζήτω κι' ὁ Μομφερράταρος κι' ὁ Βινιεραταρούμπαρος,
ἀλλὰ στὴ μέση δυστυχῶς εἶναι καὶ ταλαρούμπαρος
κι' ἂν δι' αὐτοῦ ἠλεκτρισθῇ ὁ κάθε φτωχοκούμπαρος
ἐπέρχεται χαλαλὸ καὶ γαρμισιὰ καὶ τούμπαρος.

Πὶ βγαίνει ὄζου νὰ μοῦ λὲς Λουκάταρος καὶ Μέκαρος
ποῦ ἄμα βγῆ ὁ δέκαρος,
ὡς εἶδος κόλα καὶ βεροῖ νὰ πιάσῃ τὰ πουλάκια μας,
ζωὴ στὰ ζιμπιλάκια μας!
Π' ἀκούω ποῦ φωνάζουνε χωριὰ καὶ πολιτεία,
κάτου τὸ μονοπάλιο κι' ἡ ἀριστοκρατία,
ἀλλὰ γιὰ τὸ ἄμαρτίες μας εἶναι καὶ καρναβάλι
ποῦ κομφετὶ ὀλοῦθε νὰ ἰδοῦς μὲ τὸ τσουβάλι.

Μ. — Δὲν πιάσκουν τόπο τὰ λεφτὰ σ' ἓνα λαὸ ποῦ βράζει·
στὴ θάλασσα θὰ πέφτουνε ὅσα καὶ νὰ μοιράζῃ.
Ἐξύπνησ' ἡ Κεφαλληνιά
κι' ἦρθε στὴν αἴθρησὴ τῆς·
ὡσὰν τὴν κάτασπρη χιονιὰ
θὲν' ἡ συνείδησὴ τῆς.
Ἐξύπνησ' ἡ Κεφαλληνιά· κι' ἀγρία ὡς ὁ λέων
θυμᾶται τὸν ξεφτελισμὸ καὶ δὲν πουλιέται πλέον.

Βρὲ χαζὲ καὶ μπεζεθῆνι,
ποιὸς θὰ πάρῃ πληρωμὴ
σ' ἐπεχὴ ποῦν ἐκθεμένη
τοῦ νησιῦ μας ἡ τιμὴ;

Ποιὸς μπορεῖ νὰ λησμονήσῃ
τὴν υπερηφάνειά μας,
καὶ τὸ αἶμα πῶχει χύσει
ἢ γλυκεῖα Κεφαλληνιά μας
ναὶ σ' ἐτοῦτον τὸν αἰῶνα
καὶ στὰ χρόνια τῆς σκλαβιάς,
γιὰ νὰ στέκεται [χορῶνα
τῆς τιμῆς καὶ λεβεντιῆς;

Στὸ νησι π' ὄλο γεννηθῶνται
παλληκάρια ζηλευτὰ
ποῖοι θὰ πᾶνε νὰ πουλιῶνται
γιὰ χαμέρπειας λεφτὰ;
Ἄνεκτίμητοι Φραγκάδες
πῶχουν αἰσθημα καὶ νοῦ,
ἢ γενναῖοι Διληνάδες
τὰ λιοντάρια τοῦ βουνοῦ;
Ποῖοι θὰ πουληθοῦνε, Γιάννη
στὸν καφέ τὸ μερακλή;
οἱ φιλότιμοι Τρουγιάνοι
ἢ φωστῆρες Φαρακλῆοι;

Πέντε θωρηκτὰ γιμαῖτα
ὄλο λίρες ἀγγλικές
δὲν περνοῦν στὰ Βαρτσαμάτα
ποῦν ψυχὲς ἠρωϊκῆς
Οἱ Ῥαζάδες κι' οἱ Δαυγάδες
Κεφαλλῆνες ζηλευτοί,
δὲν πουλιῶνται γιὰ παράδες.
εἶναι γίγαντες κι' αὐτοί.
Τῆς περήφανῆς μας γέννας
λάμπουσιν αἱ ἀρεταί,
κι' οὔτε Φαρσινὸς κανέννας
ἐπουλήθησε ποτὲ.

Τὰ Λειβαθινὰ τὰ χέρια
θὰ δεθῶνε μὲ παρὰ
ποῦν ἀτίμητα ξιφτέρια
στοῦ πελάου τὰ νερά;
Ἐπιμοὶ Καραβισιάνοι
ἢ λεθέντες Σπαρτινοί,
δὲν θ' ἀκούσουνε βρὲ Γιάννη,
τῆς πατρίδος τῆ φωνῆ;
Ἡ Λακύντρα; Τὰ Κοριάννα;
Οἱ Σαρλάδες τί χροῦσεῖ;
θὰ θελήσουν νάχῃ γάνα
τὸ μεγάλο μας νησι;

Ποῖοι θὰ δεῖξουν ἀτιμία
καὶ κατὰμαυρη καρδιά;
Ἡ πιστὴ Εἰκοσιμία
μὲ τὰ ἔντιμα παιδιὰ;
Κι' ὁ Αζυρδὰς καὶ τὰ Βλαχάτα
τὸ φιλότιμο κρατοῦν
σὰν τὰ μῆλα τὰ ὄρσάτα
ποῦ στὰ ἔνδρα τοῦς κυττοῦν,
Στὸν Ἑλλῶ θ' ἀγοραστοῦνε
καὶ θὰ πέσουν χαμηλά,
παλληκάρια ποῦ βαστοῦνε
τὸ φιλότιμο ψηλά;

Στὰ Μαυράτα, στὰ Χιονάτα
καὶ σ' Ἑλλῶ περιεχίς,
δὲν περνοῦν τὰ καλωνάτα
π' ἀγοράζουνε ψυχές.
Σκαλισιάνοι καὶ Προνωῖτες
πέρνουν χορῆμα δουλικὸ,
πῶφυγάδευσαν ἐτότες
τὸ στρατὸ τὸν ἀγγλικό;
Στὸ χωριὸ τ' Ἀρακλησιάνου,
Σκάλας, Βάλτας, Κορωνῆς,
γιὰ τὸ κέφι τοῦ Ῥουμάνου
δὲ λερώνεσαι κανεῖς.
Δεῖχτε τὸν ἐγωῖσμὸ σας
Κεφαλλῆνες ἀγαστεῖ,
τὸ πολὺ φιλοτιμὸ σας
πέρα πέρα ν' ἀκουστῇ.

Πὸ νησι τὸ τιμημένο ποῦ μεγαθύμους γεννᾷ,
δὲν συνήθησε ποτὲ τοῦ σὲ πασσὰ νὰ προσκυνᾷ·
Ὁ λαὸς μας δὲν τὰ χάνει·
ἔχει δύναμη μεγάλη,
κι' ὅ,τι ἔκαμε ζεκάνει
ἀπὸ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη
Δὲν εἰν' ἐκλογίς ἐτούτες εἰν' ἀνώτερος ἀγών·
πρόκειται, Κεφαλληνία, νὰ τινάξῃς τὸν ζυγόν,
κι' υπερήφανη νὰ δεῖξῃς δεξιὰ κι' ἀριστερά,
πῶς δὲν εἶσαι, ὅπως σ' εἶπαν, πουλημένη στὸν παρὰ.

Ὁ λαὸς δὲν τῶνε κερδίζει ποῦ ἐδέθησε πολὺ,
μὲ τὸν ἔσφιξ' ἢ καὶ νὰ καὶ νὰ μὴ γὰρ ἀδελφί.
Ὁ λαὸς δὲν τῶνε κερδίζει ποῦ τοῦ Ἄθου ὁ καφφὲς,
μαῦρο ἀφῆνε σημάδι στοῦ βουνοῦ μας τίς κορφές;

ἀλλὰ τώρα θὰ ξεπλύνῃ
τὸ σημάδι τὸ κακὸ,
καὶ καφφὲ δὲν ξαναπίνῃ
στὸ τρανὸ τ' ἀρχοντικό.

Ὁ λαὸς ἀδυνατίζει ἀπ' αὐτὸ τὸ καῦμάκι
καὶ φωνάζει στὸ Ῥωμάνο καὶ στὸ γέρω Παναγάκη,
Παναγάκη, Παναγάκη
ποῦ ὁ Ἄθως σὲ τραβᾷ,
σιὰς τῆ γούνα σου λιγάκι
γιατὶ σώρχεται στραβᾷ.
Ἄσχημη στιγμὴ εὗρθε μετ' αὐτοῦ νὰ σὲ προσλάβῃ·
κι' ἦταν κρίμα τέτοια γούνα, τέτοιο τίναγμα νὰ λάβῃ!

Ὁ λαοῦραρος φωνάζει
στὸ Μενέλαο μὲ νάζι.
Ἄχ· καὶ βᾶχ Μενελαγάκια
κι' ἂν σοῦ τῆνε πάρουμε!
ὄλο μὲ τὰ κρεμμυδάκια
θὰ σὲ σοφιγάρουμε.
Μενελίκο, Μενελίκο,
πάρ' τῆ τζάντα σου καὶ σήκα.

Ὁ Λαοῦραρος φωνάζει· κάτου τὸ μονοπουλιό·
Μαυροκέφαλε καὶ Κόντε θὰ σὰς στείλουμε σχολειό.
Γιὰ τοῦ λαοῦ τὰ ῥέμματα,
Μέκας ἀροῖζει θρόνος·
ἢ γούνες καὶ τὰ στέμματα
εἶναι τοῦ μεσαιῶνος.
Ἐμεῖς ποῦ παρατρέχουμε
ζυπόλυτοι στὸ μπόντε,
καμμιὰ δουλειὰ δὲν ἔχουμε
νὰ μπλέξουμε μὲ κόντε.
Μπορεῖ νὰ συγνωμήσουνε ψειρῆδες καὶ κοντίκια;
Εἶναι σὰ νάβγουν ἀγκαζέ οἱ γάτοι μὲ ποντήκια!

Λοῦσο πολὺ μοῦ φαίνεται νὰ μᾶς χαϊδέψῃ κόντες!
Γ. — Ἐέρεις τὰ σπουδαιότερα; Ἦρθε κι' ὁ Νεγροπόντες,
ἀλλὰ δὲν ἦρθε γιὰ κακὸ· ἦρθε νὰ κάμῃ χάζι·
ἦρθε νὰ ἰδῇ πῶς ὁ παπᾶς τ' ἀντίδερο μοιράζει,
ἦρθε νὰ ἰδῇ φλεγόμενος ἐκ τῆς φιλοπατρίας,
πῶς γίνεται τὸ μάθημα τῆς κ ε φ α λ ο μετρίας.
Καὶ θὰν τὸ μάθη εὐκόλα, χωρὶς πολὺ πιπέρι·
μὲ τὸ Ῥωμάνο δάσκαλο θὰ βγῆ κι' αὐτὸς ξιφτέρει!

Μ. — Δώδεκα χρόνια πού κρατῶ στὰ χέρια τὸ καλάμι,
ποτέ δὲν εἶπα στὸ λαὸ ἐνάντιο νὰ κάμῃ
πάντα τὸν ὑπεράσπισα, πάντα τὸν προστατεύω
γιατί κι' ἐγὼ φτωχότερος στὴ φτώχεια του πιστεύω.
Δὲν σὰς μιλῶ κομματικὰ γιατί δὲν περιμένω,
οὔτε τὴν πρώτη τοῦ μηνὸς ὑπάλληλος νὰ γένω,
οὔτε καὶ στὸ « Ζιζάνιον » τόσον καιρὸ πού βγαίνει,
βρεθήκανε συμφέροντα καὶ στίχοι πληρωμένοι.

Λοιπὸν λαὸς περήφανε σοῦ ξαναλέω πάλι
πῶς βγαίνω φόρα μάσκαρα καὶ κάνω τὸ ντελάλι,
γιατί στὸν κόσμῳ πού γυρνῶ δὲν ἀγοικῶ ἄλλο
γι' αὐτὸ τὸ τίμιο νησί τ' ἀνδρεῖο καὶ μεγάλο,
παρὰ πῶς εἶναι δύστυχο καὶ περιφρονημένο,
καὶ σ' ἓνα μόνον ἄνθρωπο γιὰ χρῆμα. πουλτημένο,
Καὶ σεῖς ἂν εἶσαστ' ἔντιμοι Κεφαλλονιταράδες,
δείξετε πῶς τοὺς ψήφους σας δὲν πέρνουν εἰ παραδες,
κι' ἐκεῖνο πού σὰς γράφανε σὲ οὔλα τ' ἄλλα μέρη,
ξυπνήστε νὰν τὸ σβύσετε μὲ διαμαντένιο χέρι.
Ναὶ νικηταὶ περήφανοι τοῦ Αἴλα καὶ τοῦ Πέτα,
δοξάστε τὴν πατρίδα σας κι' ἀκούστε τὸ Μολφέτα.

— x x x x —

* Ἄσμα ντελικάτο,
γιὰ τὸν Κοσμετάτο.

Τὸν βέκτην μας τὸν δῆμαρχον συγχάζει τὸ « Ζιζάνιον »
πού ἐχρησιμοποίησε τόσο λαμπρὰ τὸ δάνειον
ἐξωραϊσας ἀληθῶς τῆς πόλεως τὰ κέντρα
καὶ καταστρέψας αἰθωρεῖ
μὲ τὸ τσεκούρι τὸ βαρὺ,
τρακόσια τόσα δέντρα.

Ἔτσι χαλιέται, κύριοι, τὸ χρῆμα στὰ Παρίσια.
βγαίνουν τὰ δέντρα τὰ στραβά καὶ μπαίνουνε τὰ ἴσια.

Κι' ἔλεγαν τὰ μαῦρα δένδρα πεσωμένα κατὰ γῆς:
« θύματα κι' ἐμᾶς ἀθῶα τῆς δημαρχικῆς στοργῆς,
ὕστερ' ἀπὸ τόσους χρόνους, μᾶς πετᾶνε μ' ἀπονιὰ
νὰ κασῶμε γι' ἀλυσίβα τσ' Ἀφροδίτης τῆ γωνιά ! »

Δυστυχία στὰ πλατάνια καὶ στὰ δένδρα τὰ παλιὰ,
καὶ χαρὰ στυὸς ἐργολάβους πού δὲν εἶχανε δουλειά.
Μὰ κι' αὐτὴ τοῦ πολυγώνου, τί ἰδέα θαυμαστή
νὰ ψηλώσῃ λιγουλᾶκι καὶ μὲ χῶμα νὰ χωστῇ !

Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω
τοῦ δημάρχου τὴ βουλή:
μόνο γιὰ τὸν ἐργολάβο
ἐκατάλαβα πού.

Κι' ἐκατάλαβα προσέτι πῶς τῶν δένδρων ὁ ἀγὼν
γίνεται κατασκευασμένως ἕνεκεν τῶν ἐκλογῶν.

Γράφω κι' ἓνα θούριον,
διὰ τὸ Ληξούριον.

Συμφορὰ κρύα γῆ τὸ σκεπάζει
τὸ Ληξούρι πού πάντα πενθεῖ,
κι' ὁ λαὸς Μονοκροῦσο φωνᾶζει,
κι' ὁ λαὸς Μονοκροῦσο ποθεῖ.
Προχωρεῖτε λοιπὸν Μονοκροῦτοι,
στὸν γελοῖον τῆς κάλπης χορὸ,
μὰ κι' αὐτὸ τοῦ Πανάγου τὸ μούσι
μὴν τ' ἀφήστε νὰ γείνη ψαρὸ.
Εἶν' καλὸς ὁ Παγῆς ὁ καυμένος,
τὸ κακὸ δὲν ποθεῖ κανενὸς,
εἶναι πάντα ὠραῖα ντυμένος,
σὰν ἀρχαῖος ἱππότης τρανός.
Μὰ καλλίτερος εἶν' κι' ὁ Βασίλης
πῶχει γράμματα, γνῶσι, σπουδῆ,
καὶ λαὸ μὴν ξεχνᾶς πῶς ὀφείλεις
νὰ ψηφᾶς ἓνα τέτοιο παιδί.
Καὶ τὸ Μύδρο ποτὲ μὴν ἀφήσης
πού μεγάλας ἰδέας γεννᾷ.
εἶν' κι' αὐτὸς καλοκάγαθος φύσις
καὶ πονεῖ τὸ λαὸ πού πεινᾷ.
Διὰ δὲ τὸν λεπτόν Μαντζαβῖνον,
πού σ' ὀλόβαθα πλέει νερῶ,
νὰ σκεφθῆς μοναχὸς δι' ἐκεῖνον
πού τὸν ξέρεις κι' ἀπ' ἄλλη φορὰ,
Δόσε, δόσε λοιπὸν τὸ γιουρούσι
κι' ἂν δὲν εὖρης μανέδας βυζί,
νὰ ψηφίσης τσαροῦχι καὶ μούσι,
νὰ ψηφᾶς καὶ τοὺς πέντε μαζύ.

— x x x x —

Τὰ Σχιμικά
ἐκλογικά.

Ἔγειν' ὁ λαὸς τῆς Σάμος ἓνα σῶμα μιὰ ψυχὴ
μὲ ἀπόφαση νὰ ρίξῃ τοῦ Βρυώνη τὴν ἀρχή.
Ἦ ὁρὰ τοῦ Μιλτιάδη ἦτανε θαυματουργία,
κι' ἔκαμε νὰ φιληθοῦνε ὁ Κουτσὸς μὲ τὸ Σουγιᾶ.
Ἦ φωνὴ τοῦ Ποταμιάνου δυνατὴ καὶ σιδερένια,
κατετρόμαξε τὸ Στάθη καὶ τοῦ κούνησε τὰ γένια.
κι' ὁ Βρυώνης πῶχει γνῶσι καὶ πολὺ σοφὸ κρανίον,
ἐκατόρθωσε νὰ γίνῃ στὸ Πυργί τηλεφωνεῖον.
κι' ἐπειδὴ σ' αὐτὰ τὰ χρόνια
πανταχοῦ τὰ τηλεφώνια
τάχουνε σ' ἐφαρμογῇ,
ἦταν' ἔλλειψις μεγάλη πού δὲν εἶχε τὸ Πυργί
γιὰ νὰ μᾶς τηλεφωνοῦνε αὐθωρεῖ καὶ στὸν ἄερα,
πόσες γίδες καὶ κατσίκια κλέφτονται σὲ μιὰν ἡμέρα.

